

Стори ми ся че гледахъ единъ чловѣкъ отъ чуднѣ и страннѣ природѣ, та слѣзваше въ срѣдѣ еднѣ вихрушкѣ отъ огнь и дымъ. Земята ся потресе щомъ ся той допрѣ до нежъ. Послѣ го видѣхъ че ндеще къмъ мене обрѣженъ съ копіе, и чухъ да произнесе слѣдующитѣ думы: *«Понеже толкозь знаменія не тя приведохъ въ Богопознаніе, трѣба да умрешъ;»* замахнѣ да мя удари съ състрашното си копіе.

Впечатлѣніето отъ това видѣніе останѣ дълбоко врѣзано въ душѣтъ ми, и сякамъ че и сега го гледамъ; горкый азъ! Забравихъ добритѣ поученія, които въ дѣтинството ми бѣхъ ми дали и живѣхъ безъ да щѣ да знамъ никакъ за доброто и за злото. Като прѣстѣпнихъ съвѣтитѣ на родителитѣ си, думамъ въ себе си: *«Праведно страдамъ това за наказаніе отъ Бога. Идеята за смъртъ мя смущаваше; и сега пръвъ пѣтъ призовахъ Божественѣтъ помощъ съ съсърдце много сокрушенно и смиренно.*

На 28, могохъ да станѣ, и самъ ся да станѣ лѣкаръ, да си приготвѣмъ нѣкои расхладителны питія за наутрѣ, понеже треската ми мя хващаше прѣзь два дни; и тѣмъ напълнихъ